

Beste mensen,

Woensdag 29 juli was ik op een begrafenis. Het was de uitvaart van Hans Bosch, de zoon van een vroegere voorganger van de Amsterdamse Zevendedags Baptiste gemeente. Er werden warme woorden gesproken.

Er werd een overdenking gehouden naar aanleiding van psalm 139.

Het gaat daar over God, die ons door en door kent. Het kan een beangstigende gedachte zijn als iemand alles van je weet. Geen stap doen, geen woord zeggen, of Hij weet het. De alwetende God, die als Big Brother alles onder controle heeft: U kent mijn zitten en mijn staan, als er nog geen woord op mijn tong is, U weet het al, steeg ik op naar de hemel, waar kan ik U ontvluchten?

In de psalm gaat het over God die om ons mensen bekommerd is, wij zijn niet anoniem voor Hem, wij mogen Zijn bekenden zijn, Hij kent ons bij onze naam. Wij zijn kostbaar in Zijn ogen. De overledene heeft dit als troost ervaren.

Iemand heeft eens gezegd: een vriend is iemand die alles van je weet en toch van je houdt. In deze onoverzichtelijke tijd zoeken we naar betrouwbaarheid, wat is een goede richting, wat kunnen wij geloven, wie kunnen wij geloven? God, die ons kent en toch zijn schepselen wil geleiden en met ons mee gaan, juist nu.